

Květoslav Tichavský, maturitní ročník 1968, představení třídy III. C

Dámy a pánové, milí spolužáci, přátelé,

je pro nás těžko uvěřitelné, že v tomto roce uplynulo již půl století od skončení našeho studia na hradištském gymnáziu, zakončeného maturitou, a že nás čeká slavnostní pasování mezi stařešiny. Před pěti desítkami let se každý z nás po škole rozlétl jinam, aby se pokusil naplnit Edisonovu moudrost, že tajemství v životě není dělat to, co se nám líbí, ale nalézt zalíbení v tom, co děláme. Většině z nás se to povedlo. A to nejkrásnější, co člověk má, jsou jeho vzpomínky. A k těm se vracíme v dnešní chvíli právě proto, že léta našich studií na zdejším gymnáziu patřila k těm nezapomenutelným.

Naše maturitní třída III. C byla až do sloučení se školou ve Starém Městě třídou I. B a II. B. To pro připomenutí spolužákům. Složení třídy – převážně dívčí – napovídá, že jsme byli třídou humanitní, na rozdíl od přírodovědného áčka. Do plejády běžných předmětů nám nově přibyla psychologie a filozofie s profesorem Měšťánkem a latina profesorky Pospíšilové. Pod svá křídla si nás vzala starostlivá třídní Alena Ilčíková. Měli jsme to štěstí, že oproti předchozím stěhovavým ročníkům jsme již trvale zakotvili v budově dnešního gymnázia, a to pod hlavičkou Střední všeobecně vzdělávací škola. Tradičního názvu „gymnázium“ a čtyřletého studia se dočkali až studenti o dva roky později.

Vítr svál do naší třídy spolužáky od Svárova přes Březolupy, Nedachlebice, Bílovice, Kněžpole, Uherské Hradiště až po sousední Kunovice, jednoho dokonce až z Brna. Někteří z nás se věnovali sportu, jiní kultuře, někteří spojili obojí a vášnivě o tom debatovali – s cigaretkou v ruce – v oblíbené kavárně U Tesařů. Byli i tací, kteří se věnovali pouze studiu. A protože rok 1968 byl rokem volnosti, zažili jsme i majáles, oslavu studentského života. Byla to krásná doba, bez mobilů či internetu. Doba, kdy nás rodiče nemohli hlídat na drátě.

Vzpomeňme v této chvíli také na naše profesory, neopakovatelnou starou gardu i mladé kantory, kteří nás učili a snažili se formovat naši duši a srdce, někdy tak divní pro svá posvátná nadšení nad svým „nejdůležitějším“ předmětem, tak divní pro svůj zápal nad záhadami matematiky a chemie, pro cizí jazyky, rozborů těžko pochopitelných minerálů, ale i filozofické chápání okolního světa. Byl to zejména laskavý profesor Tomáš Měšťánek, který nám pomohl zvládnout nečekanou překážku, když nám jako humanitní třídě půl roku před maturitou změnili matematiku za dějepis jako maturitní předmět a on pro dobrý výsledek učinil hotový zázrak. Nebo náruživý kuřák, výborný basista ve Slovácké filharmonii a skvělý matematik Antonín Sukup. Když byla k tabuli vyvolána některá ze spolužaček, aby řešila rovnici, v níž se vyskytovaly zlomky a se kterou nedovedla pohnout, zeptal se jí s úsměvem: „Maňo, co chceš dělat po škole?“ Když začala vysvětlovat, kam chce jít studovat, zaskočil ji tradičním doporučením: „Di plést košíky!“ A třída se válela smíchem. Profesor přírodopisu Josef Hubáček nám hned na začátku zdůraznil, že nás bude učit a zkoušet jako na vysoké škole, aby nás připravil na další studium. A skutečně. Pět hodin přednášel a pak jednoho studenta začal zkoušet a druhý se připravoval a pak teprve odpovídal. Proslul nejen svým odborným regionálním rozhledem a znalostmi, ale i svými vycházkami do přírody, při nichž mapoval rostliny, zvířata, ptactvo, hmyz a horniny. Po návratu z jedné z nich nám – patnáctiletým studentíkům – důvěrně a radostně vyprávěl o zajímavém úlovku v březolupském lesíku: o párku mladých milenců. „Studenti, chod'te do přírody, je zajímavá,“ vyzýval naši třídu. Jeho jmenovec – profesor František Hubáček, jehož kariéru výborného gymnasty zastavil až úraz na hrazdě, našel zálibu v tom, že nám na tabuli opravoval chybné chemické vzorečky a zápisy chemických reakcí červenou křídou. V mém případě pak bylo na tabuli víc červené než bílé. Když se pak psala pololetní písemka, na které si tolik zakládal, neváhal při své malé výšce vyskočit na katedru, aby nikdo z nás neopisoval.

„Studenti, je za pět minut dvanáct,“ připomínal nám důrazně ředitel Ladislav Fárník, kdykoliv se naše maturitní třída, sousedící s jeho ředitelnu, otřásala o přestávkách v základech. „Ryšánku, a ty budeš

zítra ostříhaný!“ obrátil se na našeho spolužáka, který si dlaněmi marně ulízával své dlouhé kadeře. Profesor Vojtěch Ondra nám dodnes dluží maturitní fotky. Rád nás fotil, ale velice nerad dělal fotky. Občas jsme proto nabyli dojmu, že ve foťáku neměl ani film. S chutí se v našich hodinách tělocviku aktivně zapojoval do míčových her, ale ještě raději vyhrával. Jen na prstech jedné ruky byste dnes spočítali ty z abiturientek hradištského gymnázia, kterou by jako neumdlévající tanečník neprovedl v kole při pomaturitních srazech. Velkou pozornost si zaslouží profesor Jan Hašek, který patřil k mladé generaci kantorů. Milovník atletiky, češtiny a zejména moderní literatury. S jednou výjimkou, a tou byl Máchův Máj. Zpracoval pro nás k maturitě kompletní přehled současných spisovatelů a básníků a díky němu jsme se dověděli, že vedle Pujmanové, Kozáka či Sýse existuje i Milan Kundera, Ludvík Vaculík, Jan Procházka, Ivan Klíma a další. Po maturitě jen zářil, jak jsme ho svými znalostmi mile překvapili.

Tak to bylo jen letmé ohlédnutí za kouzlem našich studentských let. Rozlétli jsme se po nich každý jinam, a i když se nám to tenkrát zdálo nepředstavitelné, navázali jsme v životě přátelství nová, v nových podmínkách a situacích, při setkání s novými lidmi. To je běh života. Jsem rád, že se z nás na té nové cestě neztratila prostá radost. Radost z přátelských setkání, z každého dobře prožitého dne, z úspěchů dětí i vnoučat, radost z toho, že nás má někdo rád.

Náš upřímný pozdrav letí v tuto chvíli rovněž těm z nás, kteří z jakýchkoliv důvodů se dnes nemohli dostavit a jistě vzpomínají. Vzpomínka pak patří těm ze spolužáků, kteří nás už natrvalo opustili.